

1

זהו הרצח הראשון שמועדון הבילוש וּוֹלְס את וּוֹנְג חוקר מאז הקמתו, אז מזל שְׁדִיִּיזי קנתה לי יומן חקירות חדש. האחרון נגמר אחרי שפתרנו את תעלומת היעלמות העניבה של לְבִינָה. הפתרון לתעלומה ההיא, כמובן, היה שְׁקֶלְמַנְטִיין גנבה אותה כנקמה על המכה שלבִינָה נתנה לה בבטן במשחק לְקָרוֹס, שהיתה הנקמה של לבִינָה על כך שקלמנטיין סיפרה לכולם שלבִינָה גדלה בבית הרוס. יש לי חשד שהפתרון לחקירה החדשה שלנו עלול להיות מסובך יותר.

אולי עדיף שאסביר קצת עלינו, לטובת יומן החקירות החדש. דִיִּיזי וּוֹלְס היא נשיאת מועדון הבילוש, ואני, הַיִּינְל וּוֹנְג, המזכירה. דִיִּיזי אומרת שזה עושה אותה שְׁרָלוֹק הוֹלְמֶס ואותי ווֹטְסוֹן. אני מניחה שזה הוגן. הרי אני נמוכה מדי להיות הגיבורה של הסיפור הזה, ומי בכלל שמע על שרלוק הולמס סיני?

בגלל זה צחוק הגורל שדווקא אני מצאתי את הגופה של מיס בֶּל. בעצם אני חושבת שדייזי עדיין כועסת, אם כי היא

כמובן מעמידה פנים שלא. אתם מבינים, דייזי היא טיפוס של גיבורה, ולכן דברים כאלה אמורים לקרות לה.

אם תביטו בדייזי תחשבו שאתם יודעים בדיוק איזו מין ילדה היא – אנגלייה להפליא, עדינה, כחולת עיניים וזהובת שיער; כזאת שתרוץ בשדות בוציים בגשם עם מחבט הוקי אחוז בידיה ואז תתישב לאכול עשר לחמניות מתוקות לארוחת מנחה. אני, לעומתה, נפוחה כולי כמו בִּיבְנָדוּם, הסמל של חברת הצמיגים מִיִּשְׁלָן; לחיי עגולות כירח, ושערי ועיני מתעקשים להיות חומים כהים.

הגעתי מהונג קונג באמצע השנה השנייה, ואפילו אז, כשכולנו עוד היינו צוציקיות ("צוציקיות", לטובת יומן החקירות החדש הזה, הוא השם שבו אנחנו מכנים את הבנות הקטנות בשנות הלימוד הראשונות), דייזי כבר היתה מפורסמת בכל פנימיית דִּיפְדִין. היא רכבה על סוסים, שיחקה בנבחרת הלקרוס והיתה חברה בחוג הדרמה. הבנות הגדולות התרשמו ממנה, וכבר בחודש מאי ידע כל בית הספר שהמדריכה הראשית עצמה קראה לדייזי "בחורה לעניין".

אבל רק מבחוץ דייזי כזאת, בחזות החבר'המנית שהיא מציגה לכולם. בתוך תוכה היא לא חבר'המנית בכלל. לקח לי קצת זמן להבין את זה.

2

דייזי רוצה שאספר מה קרה בשליש הזה, עד שמצאתי את הגופה. היא אומרת שזה מה שעושים בלשים אמיתיים – קודם כול מרכזים את הראיות. אז אספר. היא גם אומרת שמזכירה טובה צריכה להחזיק עליה את יומן החקירות בכל דקה ודקה, כדי להיות מוכנה לרשום אירועים חשובים בזמן אמת. לא היה טעם להזכיר לה שאני עושה את זה בכל מקרה.

הדבר החשוב ביותר שקרה בשבועות הראשונים של שלישי הסתיו היה הקמת מועדון הבילוש, ודייזי הקימה אותו. דייזי אוהבת מאוד להקים מועדונים. בשנה שעברה היה לנו מועדון פציפזום (שיעמום) ואז מועדון סיאנסים (פחות שיעמום, אבל אז לכיניה שברה את הספל שלה במהלך ניסיון תקשור עם רוחות, ביני התעלפה ואם הבית הטילה איסור גורף על סיאנסים).

אבל כל זה היה בשנה שעברה, כשעוד היינו צוציקיות קטנות. עכשיו, כשאנחנו תלמידות השנה השלישית ובוגרות יותר, אנחנו לא יכולות לבזוז זמן על דברים מטופשים כמו

רוחות רפאים – זה מה שדייזי אמרה כשהיא חזרה בתחילת השליש הנוכחי, אחרי שגילתה את עולם הפשע.

אני שמחתי. לא שבאמת פחדתי לפני כן מרוחות רפאים, בדיוק. כולם יודעים שאין דבר כזה. ואף על פי כן יש מספיק סיפורים על רוחות שמסתובבות בבית הספר כדי להפחיד כל אחת. רוח הרפאים המפורסמת ביותר שלנו היא נְרִיטִי אייברהם, התלמידה שהתאבדה בקפיצה ממרפסת אולם ההתעמלות בשליש לפני שאני הגעתי לדיפדין, אבל יש גם רוחות רפאים של מורה לשעבר שנעלה את עצמה באחד מחדרי המוזיקה והרעיבה את עצמה למוות, וצוציקית קטנה מהשנה הראשונה שטבעה באגם.

כמו שאמרת, דייזי החליטה שהשנה נהיה בלשיות. היא הגיעה לפנימייה עם תַּרְכּוּס מלא ספרים עם כריכות מאיימות ואפלוליות ושמות כמו "הרצח בבית אנד" ו"הפתרון – רצח". אם הבית החרימה אותם בזה אחר זה, אבל דייזי תמיד הצליחה למצוא עוד ספר.

הקמנו את מועדון הבילוש בשבוע הראשון של השליש. שתינו כרתנו ברית מוות חשאית ונשבענו שלא לספר עליו לאף אחד אחר, אפילו לא לחברותינו למעונות – קיטי, ביני ולביניה. העובדה שיש סוד משותף רק לי ולדייזי הסבה לי גאווה. זה גם היה כף גדול, להתגנב מאחורי הגב של האחרות ולהעמיד פנים שאנחנו כמו כולן, כשלמעשה אנחנו ידענו כל הזמן שאנחנו בלשיות במשימה חשאית לאיתור מידע.

דייזי קבעה את כל משימות הבילוש הראשונות שלנו. בשבוע הראשון התגנבנו לאולם השינה של הקבוצה השנייה של בנות השנה השלישית וקראנו את היומן הסודי של קלמנטיין. אחר כך דייזי בחרה תלמידה מהשנה הראשונה

והטילה עלינו לגלות כל דבר אפשרי על אודותיה. זה תרגול, אמרה דייזי – ממש כמו שינון לוחיות הרישוי של כל מכונית שראינו.

בשבוע השני שלנו היתה תעלומת היעדרותה מהתפילות באחד הבקרים של המלך הנרי (זה השם שנתנו למדריכה הראשית השנה, הנרייטה טרילינג, כי היא כל כך נשגבת ומלכותית, ויש לה תלתלים ערמוניים יפים כל כך). אבל חלפו רק כמה שעות עד שכולם, לא רק אנחנו, ידעו שהיא קיבלה מברק שהודיע על פטירתה של דודתה במפתיע באותו בוקר. "מסכנה", אמרה קיטי כששמענו. קיטי ישנה במיטה השכנה לזאת של דייזי באולם השינה שלנו, ודייזי הגדירה אותה ידידת מועדון הבילוש, למרות שעדיין אסור לה לדעת עליו. לקיטי יש שיער חום בהיר חלק והמוני נמשים, והיא מסתירה משהו בתחתית התַּרְכּוּס שלה שחשבתי בהתחלה שהוא מכשיר עינויים, אבל התברר שהוא מסלסל ריסים. היא משוגעת על רכילות כמו דייזי, אם כי מסיבות פחות מדעיות. "המלך הנרי המסכנה. המזל לא האיר לה פנים. היא הרי היתה החברה הכי טובה של נְרִיטִי אייברהם, ואתן יודעות מה קרה לנְרִיטִי אייברהם. היא עוד לא התאוששה מזה."

"אני לא יודעת", אמרה ביני, שישנה לידי. השם האמיתי שלה הוא רֶבֶקָה, אבל אנחנו קוראות לה ביני כי היא קטנה מאוד וכל דבר מפחיד אותה. מה שמפחיד אותה הכי הוא שיעורים. היא אומרת שכשהיא מסתכלת על דף כל האותיות והמספרים מתרוממים ורוקדים, עד שהיא לא מסוגלת לחשוב כמו שצריך. "מה קרה לנְרִיטִי?"

"היא התאבדה", אמרה קיטי ברוגז. "קפצה ממרפסת אולם ההתעמלות בשנה שעברה. מה איתך, בִּינּוּ."

"אוי!" אמרה ביני. "כמובן, תמיד חשבתי שהיא נפלה בטעות."

לפעמים ביני קצת סתומה.

משהו אחר קרה בתחילת השליש שהתברר כחשוב מאוד: המיוחד הגיע.

אתם מבינים, בסוף השנה שעברה פרשה לגמלאות מיס נְלֶסוֹן, סגנית המנהלת הזקנה והמשעממת שהיתה המורה למוזיקה ולאמנויות. ציפינו שאת מקומה תתפוס מישהי משעממת לא פחות – אבל המורה החדש למוזיקה ואמנויות, מר ריד, בכלל לא היה משעמם. הוא גם לא היה זקן.

מר ריד ניחן בעצמות לחיים קשוחות ובשפם מרהיב, והוא מחליק את שערו לאחור במשחת ברילנטין. הוא נראה כמו כוכב קולנוע, אבל לא הצלחנו להסכים איזה כוכב בדיוק. קיטי חושבת שזה דָאגְלֶס פֵיירֶבְנֶקס ג'וניור וקלמנטיין אמרה קְלָאָרְק גֵייֶבֶל, אבל רק בגלל שקלמנטיין משוגעת על קלארק גייבל. למען האמת זה לא משנה. מר ריד היה גבר, והוא לא היה מר מְקָלִין (הכומר המטורלל והמסריח, שקיטי קוראת לו מר מְקָפִיכֶס), כך שכל בנות בית הספר התאהבו בו על המקום.

קיטי הקימה מועדון חשאי למחצה ורציני לחלוטין שהוקדש לסגידה למר ריד. בפגישה הראשונה הוענק לו שם חדש, "המיוחד". כולנו היינו חייבות לעשות זו לזו את הסימן הסודי (אצבע מורה מורמת, קריצה בעין ימין) בכל פעם שהיינו בנוכחותו הקדושה.

המיוחד היה בדיפדין בקושי שבוע לפני שהוא גרם לזעזוע הגדול ביותר שידע בית הספר מאז וְרִיטִי בשנה שעברה. אתם מבינים, לפני השליש הזה, כל בית הספר ידע שמיס בֶּל (המורה למדעים) ומיס פֶאָרְקֶר (המורה למתמטיקה)

חולקות סוד. הן גרו כשותפות בדירה הקטנה של מיס פארקר בעיר, שהיה בה חדר אורחים. חדר האורחים היה הסוד. לא הבנתי כשדייזי סיפרה לי בפעם הראשונה על חדר האורחים; אבל עכשיו אנחנו בשנה השלישית ואני כמובן מבינה בדיוק מה משמעות הדבר. יש לו קשר כלשהו לתספורת של מיס פארקר, שהיא קצרה הרבה יותר מדי, אפילו יותר ממה שאופנתי, ואיך שהיא ומיס בל היו מעבירות ביניהן סיגריות בהפסקות האוכל בשנה שעברה.

אבל בהפסקות האוכל בשליש הזה לא עברו סיגריות, כי ביום הראשון מיס בל נתנה מבט אחד במיוחד והתאהבה בו אהבה עזה לא פחות מקיטי. זאת היתה מהלומה קשה. מיס בל לא נחשבה יפהפייה. היא היתה מעומלנת ומכופתרת וחמורת סבר מאוד בחלוק המעבדה הלבן. והיא היתה ענייה. מיס בל לבשה אותן שלוש חולצות מהוהות בסבב קבוע, הסתפרה לבד ועשתה עבודות מזכירות בשביל מיס גריפין אחרי שעות הלימודים להשלמת הכנסה. כולם די ריחמו עליה, והנחנו שזה יהיה גם היחס של המיוחד כלפיה. נדהמנו כשלא כך היה.

"משהו קרה ביניהם, זה ברור," אמרה קלמנטיין לבנות השכבה שלנו בסוף השבוע הראשון של השליש. "הלכתי למעבדת המדעים בהפסקת העוגיות וראיתי את מיס בל והמיוחד מתגפפים. זה היה ממש מזועזע!"

"אין סיכוי שהם התגפפו ממש," אמרה לכיניה בלעג. גם לכיניה איתנו באותו אולם שינה - היא ילדה גדולת-גוף וכבדה עם רעמה עקשנית של שיער כהה, ורוב הזמן היא אומללה.

"הם כן!" אמרה קלמנטיין. "אני יודעת איך זה נראה. ראיתי את אחי עושה את אותו הדבר בחודש שעבר."

לא יכולתי שלא להסמיק. לדמיין את מיס בל הנוקשה והמעומלנת – מתגפפת (אפילו אם אני לא יודעת מה זאת אומרת בדיוק), היה מביך בצורה יוצאת מגדר הרגיל. ואז מיס פארקר שמעה על זה. מיס פארקר מסוכנת ממש. יש לה שיער שחור קצוץ וקול זועם שרועם מתוך גופה הקטנטן כמו צופר ערפל. הריב היה אדיר. כמעט כל בית הספר שמע, והתוצאה היתה שמיס בל נאלצה להפסיק לגור בדירה הקטנה.

ואז, בתחילת השבוע השני של השליש, הכול שוב השתנה. בקושי הצלחנו לעקוב אחרי ההתפתחויות. פתאום היה נראה שהמיוחד כבר לא רוצה להיות בחברתה של מיס בל. הוא נטש אותה לטובת מיס הופקינס.

מיס הופקינס היא המורה להתעמלות. היא עגלגלה, שמחה וטובת לב (אלא אם כן את במקרה לא טובה בספורט). היא תמיד צועדת במסדרונות בית הספר כשבידה מחבט הוקי ושערה החום הספורטיבי בורח מהסיכות שמחזיקות את תסרוקת הגלים האופנתית שלה. היא כן יפה, וגם (אני חושבת) די צעירה, כך שלא היה מפתיע בכלל שהמיוחד שם לב אליה – היה מזעזע רק שהוא זנח את מיס בל לטובתה.

אז עכשיו נצפו המיוחד ומיס הופקינס מתגפפים בחדרי כיתות, ומיס בל היתה יכולה רק לעבור על פניהם בזעף כשראתה אותם, שפתייה חשוקות ומבטה קר כקרח.

הדעה הכללית בדיפדין יצאה נגד מיס בל. מיס הופקינס היתה יפה ומיס בל לא, ואביה של מיס הופקינס היה שופט חשוב מאוד בג'לוסטר, ואילו מיס בל היתה סתם אחת. אבל אני בכל זאת הייתי לצדה של מיס בל. הרי לא היתה זו אשמתה שהמיוחד זרק אותה, והיא לא אשמה בעוניה.

עכשיו, כשנבצר ממנה לגור בדירה, היא היתה כמובן ענייה עוד יותר מבעבר, וזה הדאיג אותי.

הדבר היחיד שהיה יכול לעודד את מיס בל היה מִשְׁרַת סגנית המנהלת, ואפילו זאת לא היתה נחמה גדולה. אתם מבינים, הגיע הזמן שמיס גריפין תמנה סגנית חדשה, ולמשך כמה שבועות הסתובבו שמועות שמיס בל תיבחר לתפקיד. לכאורה זה דבר טוב – ברגע שתמונה רשמית, דאגותיה הכספיות של מיס בל יתפוגגו אחת ולתמיד – אבל למעשה פירוש הדבר היה שכל המורות שלא נבחרו התחילו לתעב אותה. בעצם היו מלבדה עוד שתי מתמודדות על התפקיד. הראשונה היתה מיס טְנִיסוֹן, המורה לספרות אנגלית – זה באמת השם שלה, אף שהיא לא קרובת משפחה של המשורר המפורסם טניסון. אם ראיתם פעם את הציור של הגבירה משאלוט שוכבת בסירה, כאילו ראיתם את מיס טניסון. השיער שלה תמיד פוזר סביב פניה, והיא רכרוכית כמו עוגה לא אפויה. השנייה היתה מיס לֶאֶפֶט, המורה להיסטוריה ולטינית, אישה אפורה וחסרת אונים בצורת כרית מרופדת, שחושבת שהיא אשת סודה של מיס גריפין. שתיהן פשוט רתחו מזעם על עניין תפקיד סגנית המנהלת, והתעלמו במופגן ממיס בל בכל פעם שראו אותה במסדרון. ואז אירע הרצח.